

ΙΓ΄ Σύναξις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως

1965-2005:

Βήματα πρὸς ἐδραίωσιν τῆς Αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Μέρος Β΄

*Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα καὶ πνευματικέ μας Πατέρα·
Σεβασμιώτατε Ἐπίσκοπε Σύδνεϋ κ. Χρυσόστομε·
Θεοφιλέστατοι·*

Σεβαστοὶ Πατέρες·

Σεβαστὲς Μητέρες·

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές·

*Ἐπικαλοῦμαι τὶς προσευχές Σας, προκειμένου νὰ ἀπαντήσω στὰ
εἰσαγωγικὰ ἐρωτήματα, τὰ ὁποῖα ἔθεσε ὁ Θεοφιλέστατος.*

*Ἡ βοήθεια τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου τῆς
Ἀλεξανδρείας εἶθε νὰ εἶναι μαζί μου στὴν προσπάθεια αὐτή.*

* * *

*Ἐπενθυμίζω εἰσαγωγικῶς, ὅτι ἐφέτος συμπληρώνονται πενήντα
χρόνια ἀπὸ τῆς Κοιμήσεως τοῦ ἀειμνήστου Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου
πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου Καβουρίδου (†1955).*

*Ἡ ἀποψινὴ μας Σύναξις ἄς θεωρηθῇ ὡς ἓνα εὐλαβὲς μνημόσυνο
στὴν Ἱερὰν Μνήμη τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀναστήματος τῆς Ὁρθοδοξίας.*

*Αἰωνία ἄς εἶναι ἡ μνήμη τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου πρώην
Φλωρίνης Χρυσοστόμου Καβουρίδου!*

§ δ. Μία «καθαρή πληροφορία ἀπ' τὸν Οὐρανὸν»

ΕΛΠΙΖΩ, ὅτι θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, προτοῦ νὰ παρουσιάσω τὰ δύο ἐπόμενα σοβαρὰ βήματα τοῦ ἀντι-πατερικοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, νὰ ἀναφερθῶ – ἐν εἴδει παρενθέσεως – στὴν ποιότητα τῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*.

Εἶναι ἄρα γε ἀναγκαία αὐτὴ ἀναφορά;

Κρίνεται σκόπιμο νὰ ἐπανερχώμεθα συνεχῶς στὸ ζήτημα αὐτό, δηλαδὴ στὴν πνευματικὴ ταυτότητα τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, προκειμένου νὰ συγκρίνουμε τὴν αὐθεντικὴ καὶ γνήσια Πατερικὴ Ὁρθοδοξία μὲ τὴν νοθευμένη καὶ παραχαραγμένη ὀρθοδοξία τῶν *Οἰκουμενιστῶν*.

Τοιοτοτρόπως, θὰ συνειδητοποιοῦμε ὅλα καὶ βαθύτερα, τὸν μέγα κίνδυνο ἐκ τοῦ *Διαχριστιανικοῦ* καὶ τοῦ *Διαθρησκειακοῦ Οἰκουμενισμοῦ*, καὶ ὅτι δὲν εἴμεθα ὑπερβολικοί, ὅταν χαρακτηρίζουμε αὐτὸν ὡς *Αἵρεσιν* καὶ μάλιστα ὡς *παν-αίρεσιν*.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς καλύτερο καὶ περισσότερο ἀντιπροσωπευτικὸ δεῖγμα *οἰκουμενιστικοῦ λόγου* θεωροῦνται οἱ διακηρύξεις τῶν ἐξάρχων τῆς αἵρέσεως, ὡς λόγου χάριν τοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου.

Στὸ πρῶτο μέρος τῆς *Ὁμιλίας* αὐτῆς ἀναφερθήκαμε ἀντιρρητικὰ σὲ δύο *θέσεις-δικαιολογίες* του, γιὰ τὴν συμμετοχὴ τῶν ὀρθοδόξων στοὺς ποικίλους *Διαλόγους*· ἄς ἀντιμετωπίσουμε τώρα καὶ μία τρίτη *θέσι* τοῦ πατριάρχου, ὥστε νὰ ἔχουμε πλήρη θεώρησι τῶν ἐπιχειρημάτων του.

«Ὁ σκοπὸς τῶν Διαλόγων», ὑποστηρίζει ὁ κ. Βαρθολομαῖος, **«εἶναι νὰ ἐκλείψῃ ἡ ἐχθρότης μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων»**, **«ὥστε νὰ ἀναπτυχθῇ ἡ ἀλληλοκατανόησις, νὰ παύσῃ ἡ μισαλλοδοξία καὶ νὰ καλλιεργηθῇ ἡ ἰδέα τῆς εἰρηνικῆς συνεργασίας»**, **«διὰ νὰ ζήσωμεν εἰρηνικῶς, ἕκαστος μὲ τὴν πίστιν εἰς τὴν θρησκείαν τῆς προτιμήσεώς του ἢ τῆς καταγωγῆς του»**.

Εἶναι ἄρα γε οἱ πατριαρχικοὶ αὐτοὶ λόγοι σύμφωνοι μὲ τὴν γνήσια Διδασκαλία τῶν Ἀγίων Πατέρων; Ἡ φαινομενικὴ ωραιότητα τῆς *εἰρηνολογίας* αὐτῆς ἐπευλογεῖται ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα;

Ἐν πρώτοις, προκειμένου νὰ ἔχουμε μίαν ἔγκυρη ἀπάντησι στὰ

ἔρωτήματα αὐτά, θὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν ὑψίστη αὐθεντία ἐνὸς Θεοφόρου Πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας μας: τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας, τοῦ ἀποψινοῦ μας Προστάτου.

Ὅπως βλέπετε ὅλοι Σας, στὸ εἰλητάριο, τὸ ὁποῖο βαστάζει ὁ Ἅγιός μας, γράφονται οἱ ἐξῆς λόγοι αὐτοῦ τοῦ Ἰδίου:

«Ἀλυσιτελὴς ἡ πρὸς τοὺς ἑτερόφρονas εἰρήνη».

Εἶναι ἀνωφελὴς καὶ πρόξενος βλάβης, λέγει ὁ Ἅγιος Κύριλλος, ἡ εἰρήνη καὶ ἡ φιλία τῶν Ὁρθοδόξων μὲ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἄλλο φρόνημα, διαφορετικὴ πίστι, εἶναι δηλαδὴ αἰρετικοί· καὶ μάλιστα μὲ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶναι προεστῶτες τῆς αἰρέσεως.

Λοιπὸν, τονίζει μὲ ἔμφασι ὁ Ἅγιος Πατὴρ,

«ἀγαπήσωμεν τὴν πρὸς ἀδελφοὺς καὶ ὁμοπίστους εἰρήνην, παραιτώμεθα δὲ τὴν πρὸς ἐκείνους [τοὺς αἰρετικούς]· δῆλον γάρ, ὅτι χρῆμα μὲν ἡ εἰρήνη καλόν. Ἄλλ' οὐ πᾶσα πάντως εἰρήνη τὸ ἀκατάψεκτον ἔχει, ἀλλ' ἔστιν ἐπισηφαλὴς πολλάκις, καὶ τῆς εἰς Θεὸν ἀγάπης ἀποκομίζουσα· ἀλυσιτελὴς γὰρ ἡ πρὸς τοὺς ἑτερόφρονas εἰρήνη».

[Ἄς ἀγαπήσουμε τὴν εἰρήνην μὲ τοὺς ὁμοπίστους ἀδελφοὺς μας καὶ ἄς παραιτούμεθα ἀπὸ τὴν εἰρήνην μὲ τοὺς αἰρετικούς.]

Εἶναι βεβαίως πρᾶγμα καλὸ ἡ εἰρήνη, ἀλλὰ κάθε εἰρήνη δὲν ἔχει τὸ ἀκατηγόρητο, διότι πολλὰ φορὲς εἶναι ἐπικίνδυνη, ἐπειδὴ μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν.

Εἶναι λοιπὸν ἀνωφελὴς ἡ εἰρήνη πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους καὶ αἰρετικούς.]

Βεβαίως, θὰ πρέπει ἐδῶ νὰ διευκρινισθῇ, ὅτι οἱ Ἅγιοι Πατέρες δὲν ψέγουν τὴν καθημερινὴ καὶ ἀναγκαία ἐκ τῶν πραγμάτων κοινωνικὴ συναναστροφή μας μὲ ἄλλοδόξους καὶ ἄλλοθρήσκους· δὲν ἀποδοκιμάζουν τὴν ἐκδήλωσι τῆς εἰρηνικῆς διαθέσεως καὶ ἀγάπης μας πρὸς αὐτούς.

«Ὅταν οὖν εὖ ποιεῖν δεῖ», λέγει ὁ Ἱ. Χρυσόστομος, τότε «πᾶς ἀνθρωπὸς σοι ἐγγὺς ἔστω».

[Ὅταν ὁμως εἶναι ἀνάγκη νὰ εὐεργετήσης κάποιον, τότε κάθε ἄνθρωπος ἅς εἶναι γείτονας καὶ πλησίόν σου].

Ἐν τούτοις, εἶναι ἄλλο πρᾶγμα οἱ δραστηριότητες, τὶς ὁποῖες θὰ ἀναπτύξουμε ὡς ἄτομα στὴν καθημερινή μας ζωή, καὶ ἄλλο πρᾶγμα ἢ συστηματικὴ συνεργασία, τὴν ὁποία θὰ ἀναπτύξουμε, βάσει προγράμματος, ὡς Ἐκκλησία, μὲ τὶς διάφορες ἐτερόδοξες καὶ ἐτερόθρησκες Κοινότητες.

Στὴν δεύτερη αὐτὴ περίπτωσι, ἡ Θεοῖδρυτος Ἐκκλησία, αὐτὴ ἡ Μοναδικὴ Ἐλπίδα τοῦ κόσμου, εἶναι προφανές, ὅτι – διὰ μέσου αὐτῆς τῆς κατακριτέας συνεργασίας – ἀρνεῖται τὴν *ἱεραποστολικὴ ταυτότητά* Της· αὐτο-υποβιβάζεται σὲ μέλος ἑνὸς *Παγκοσμίου Πολυθρησκευτικοῦ Συνασπισμοῦ*· καὶ τελικὰ, ἐκπίπτει σὲ ἕναν ἐγκοσμιοκρατικὸ *Κοινωφελῆ Ὄργανισμὸ*.

Ἄλλο πρᾶγμα λοιπὸν ἡ *ἀτομικὴ ἐπικοινωνία* καὶ ἄλλο ἡ *θεσμικὴ συνεργασία*· ἡ *ἀτομικὴ ἐπικοινωνία* διαφέρει ἀβυσσαλέως ἀπὸ τὴν *θεσμικὴν συνεργασία*, ἄμεσο συνεπαγόμενο τῆς ὁποίας εἶναι ἡ καλλιέργεια τοῦ *Συγκρητισμοῦ*.

Μήπως ὁμως οἱ *Ὀρθόδοξοι Ἀντι-οικουμενιστὰι* δὲν κατανοοῦν ὀρθῶς τὴν σχετικὴ Πατερικὴ Διδασκαλία;

* * *

ΕΝ ΣΥΝΕΧΕΙΑ λοιπὸν, θὰ ὀλοκληρώσω τὴν κάπως ἐκτενῆ παρένθεσί μου, μὲ μία συγκλονιστικὴ πράγματι *ἀποκάλυψι*.

Στὸ ἐρώτημά μας, ἂν εὐλογῇ ὁ Θεὸς τὴν *πατριαρχικὴν εἰρηνολογία*, θὰ ἀπαντήσῃ ἕνας σύγχρονός μας Ἀγιορεΐτης Ἡσυχαστής· ὁ Ὅσιώτατος Γέροντας Ἐφραίμ ὁ Κατουνακιώτης (1912-1998), ὁ ὁποῖος εἶχε μία *«καθαρὴ πληροφορία ἀπ' τὸν Οὐρανόν»*, σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα αὐτό.

Σᾶς παρακαλῶ, νὰ προσέξετε ἰδιαίτερα τὴν διήγησι τοῦ Γέροντος Ἐφραίμ, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ περιφήμου Γέροντος Ἰωσήφ τοῦ Σπηλαιώτου (†1959):

«Κάποια φορὰ, κατὰ τὸ '70, πέρασαν ἀπὸ δῶ τρία παιδιά: Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, θεολόγος, ἦταν θερμὸς ὀπαδὸς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Μοῦ ἐξήγησε τὴν καινούργια νοοτροπία, ὅτι δηλαδὴ τονίζοντας τὰ θετικὰ στοιχεῖα μεταξὺ τῶν ὁμολογιῶν καὶ καλλιεργώντας πνεῦμα ἐμπιστοσύνης, μπορούσαμε νὰ φθάσουμε στὴν ἔνωση. Μοῦ ἔκανε ἕναν ὕμνο τῆς ἀγάπης κι ὅτι πρέπει νὰ ξεχάσουμε τὶς ἐμπάθειες καὶ τὶς διαφορὲς τοῦ παρελθόντος.

Ἐγώ, γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, πρώτη φορὰ ἄκουγα τέτοιες θεωρίες καὶ μάλιστα τόσο ὁμορφα ἀνεπτυγμένες.

Ὅταν ἔφυγαν τὰ παιδιά, ἔμεινα ἐντυπωσιασμένος ἀπ' αὐτὰ ποὺ μοῦ ἔπαν. Τὸ βράδυ προσευχήθηκα στὸν Χριστό:

“Χριστέ μου, Τοῦ εἶπα, εἶν' ἀλήθεια θετικὴ αὐτὴ ἡ κίνηση; Θὰ φέρει κάτι καλὸ στὴν Ὁρθοδοξία;”

Τότε ἄρχισε νὰ γεμίζει τὸ δωμάτιο ποὺ καθόμουν μιὰ δυσωδία. Ἀναγκάστηκα ν' ἀνοίξω τὸ παράθυρο καὶ τὴν πόρτα, ἀλλὰ ἡ δυσωδία δὲν ἔφευγε, ἀλλὰ πλήθαινε. Ἔφυγα ἀπ' τὸ δωμάτιο, γιατί δὲν μπορούσα ν' ἀναπνεύσω. Ἐπὶ τρεῖς μέρες ἡ μπόχα ἦταν ἀνυπόφορη στὸ δωμάτιό μου».

Καὶ κλείνει ὁ Γέροντας Ἐφραίμ τὴν ἀποκαλυπτικὴ διήγησί του:

«Τοὺς ξέρω καλά», δηλαδὴ τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. «ἔχω καθαρὴ πληροφορία ἀπ' τὸν Οὐρανό: τὴ βρώμα ποὺ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες δὲν μπορούσα νὰ διώξω ἀπ' τὸ κελλί μου».

Εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐντυπωσιακό, ὅτι τὸ σαφέστατο μήνυμα τῆς ἀποκαλύψεως αὐτῆς ταυτίζεται με τὸ μήνυμα ἐνὸς ἄλλου συγχρόνου μας θεοφόρου Ἰσυχαστοῦ, τοῦ γνωστοῦ Γέροντος Σωφρονίου Ζαχάρωφ (†1993).

Ὁ μαθητὴς αὐτοῦ τοῦ Ὁσίου Γέροντος Σιλουανοῦ τοῦ Ἀθωνίτου (†1938),

«ὡς ὀρθόδοξος ἐμπειρικὸς θεολόγος», θεωροῦσε τὸν Οἰκουμενισμό, «ὡς “μία ἀπὸ τὶς πιὸ ἐπικίνδυνες αἱρέσεις”».

§ ε . «Ὀλέθρια καρποφορία»

ΜΕ ΟΔΗΓΟ λοιπὸν τὴν ἀλάθητη Πατερικὴ Διδασκαλία, ἃς ἀνακρίνουμε θεολογικὰ καὶ τὸ τρίτο βῆμα, τὸ ὁποῖο συνέβαλε μεγάλως στὴν ἐδραίωσι τῆς *Αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ*.

Τὸ βῆμα αὐτὸ πραγματοποιιήθηκε δέκα ἔτη μετὰ τὴν *Ὁμολογία Θυατείρων*, ἡ ὁποία – ὅπως προαναφέρθηκε – εἶχε δημοσιευθῆ τὸ 1975, «*εὐλογία καὶ ἐγκρίσει τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου*».

Κατὰ τὸ ἔτος 1985, ὁ Καθηγητὴς τῆς Δογματικῆς Θεολογίας Ἰωάννης Ζηζιούλας, μετέπειτα μητροπολίτης Περγάμου, τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, διεκήρυξε τὴν αἰρετικὴ *Βαπτισματικὴ Θεολογία*.

Μὲ τὴν καινοφανῆ αὐτὴ *Θεολογία* εἰσάγεται μία παρηλλαγμένη μορφή τῆς γνωστῆς προτεσταντικῆς *Θεωρίας τῶν Κλάδων*· μέσῳ αὐτῆς καταρρίπτονται τὰ *Πατερικὰ Ὅρια*, ἀλλὰ καὶ γενικώτερα τὰ *Ὅρια* τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἡ ἀντι-πατερικὴ *Βαπτισματικὴ Θεολογία*, ὅπως εὐστοστοχώτατα ἐπεσήμανε τὸ *Διορθόδοξο Θεολογικὸ Συνέδριο* τῆς Θεσσαλονίκης, ἀποτελεῖ καὶ αὐτὴ, μαζί μὲ ἄλλες νεόκοπες αἰρέσεις, τὴν

«Ὀλέθρια καρποφορία τῶν Θεολογικῶν Διαλόγων καὶ τῆς συμμετοχῆς στὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν»».

Τί ὅμως πρεσβεύει ἡ *Βαπτισματικὴ Θεολογία*, ἡ ὁποία δὲν ἦταν βεβαίως ἄγνωστη μέχρι τότε, ἀλλὰ ὁ Καθηγητὴς Ἰωάννης Ζηζιούλας διετύπωσε αὐτὴν ἀναλυτικὰ, συστηματικὰ καὶ μὲ πλήρη σαφήνεια πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια;

«Τὸ Βάπτισμα», ὑποστηρίζει ὁ οἰκουμενιστὴς ἱεράρχης, **«δημιουργεῖ ἓνα ὄριον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν»**· τὸ Βάπτισμα, ὀρθόδοξο εἰ μὴ, ὀριοθετεῖ δῆθεν τὴν **«Ἐκκλησίαν»**, ἡ ὁποία δῆθεν περιλαμβάνει ὀρθοδόξους καὶ ἑτεροδόξους.

«Υφίστανται», συνεχίζει ὁ Ἰωάννης Ζηζιούλας, δῆθεν τὰ λεγόμενα **«βαπτισματικὰ ὄρια τῆς Ἐκκλησίας»** καὶ **«ἐκτὸς τοῦ βαπτίσματος δὲν ὑπάρχει Ἐκκλησία»**.

Ἐναντιθέτως, συμπληρώνει ὁ Καθηγητής, «*ἐντὸς τοῦ βαπτίσματος, ἔστω καὶ ἂν ὑπάρχη μία διάσπασις εἰς τὴν κοινωνίαν, μία διαίρεσις, ἓνα σχίσμα, δυνάμεθα νὰ ὀμιλῶμεν διὰ Ἐκκλησίαν*».

Ἐν ἄρᾳ γε, ὑπάρχει κάποια σχέσις μεταξὺ τῆς αἰρετικῆς αὐτῆς *Θεολογίας* καὶ τῆς Πατερικῆς Ὁρθοδοξίας;

Ἄπολύτως καμμία! Διότι, παρὰ τὰ ὅσα διατείνεται ὁ μητροπολίτης Περγᾶμου, ἡ Συνοδικὴ Παράδοσις μᾶς διδάσκει, ὅτι οἱ αἰρετικοί, ὄχι μόνον δὲν εὐρίσκονται ἐντὸς τῶν «*βαπτισματικῶν ὁρίων τῆς Ἐκκλησίας*», ἀλλὰ ἀντιθέτως:

«ἀλλότριον τοῦ Θεοῦ τυχάνουσιν».

Καὶ περαιτέρω: ἡ Πατερικὴ Παράδοσις μᾶς διαβεβαιώνει κατηγορηματικά, ὅτι τὸ ἑτερόδοξο / αἰρετικὸ βάπτισμα δὲν εἶναι δυνατόν, σὲ καμμία ἀπολύτως περίπτωσι, νὰ συμβάλῃ στὴν *ὀριοθέτησι* τῆς Ἐκκλησίας.

Γιατί; Διότι, ὅπως πολὺ χαρακτηριστικὰ γράφει ὁ Ἱερὸς Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης,

«ἀπλῶς ὄλων τῶν αἰρετικῶν τὸ βάπτισμα εἶναι ἀσεβὲς καὶ βλάσφημον καὶ οὐδεμίαν κοινωνίαν ἔχει πρὸς τὸ τῶν Ὁρθοδόξων».

* * *

ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ εἶναι, ὅτι ἡ αἰρετικὴ αὐτὴ *Βαπτισματικὴ Θεολογία* κερδίζει ἔδαφος συνεχῶς καὶ ἤδη θεωρεῖται ὡς τὸ *συνεκτικὸ στοιχεῖο*, τὸ ὁποῖο κυριολεκτικὰ *ὀριοθετεῖ*, ὄχι βεβαίως τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ τὴν λεγομένην *Εὐρεῖα Παγκόσμια Οἰκουμενικὴ Οἰκογένεια* (Broad Ecumenical World Family)· δηλαδὴ τὴν *Οἰκογένεια* ἐκείνην, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ ὅλους τοὺς *Οἰκουμενιστὰς* Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως.

Οἱ ὀρθόδοξοι *Οἰκουμενισταί*, μὲ τὸν *περιεκτικὸν χαρακτήρα*, ἀγγλικανικῆς προελεύσεως, τῆς *Βαπτισματικῆς Θεολογίας*, ἀμαρτάνουν βαρύτατα:

διότι δὲν καλοῦν τοὺς ἑτεροδόξους νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ ἐνσωματωθοῦν στὸ ἓνα καὶ Μοναδικὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, δηλαδὴ

τὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία·

διότι ἐξισώνουν ὀρθόδοξο καὶ αἰρετικὸ βάπτισμα·

διότι ἀναγνωρίζουν καὶ διακηρύττουν τὴν δῆθεν ἐκκλησιαστικότητα τῶν αἰρετικῶν, δηλαδὴ ὅτι εὐρίσκονται ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἐκκλησίας.

Εἶναι ὅμως προφανέστατο, ὅτι τοιοῦτοτρόπως κλείνουν τὴν θύρα τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Σωτηρίας στοὺς ἑτεροδόξους καὶ προδίδουν τὴν *Ἐλπίδα τῆς Δύσεως*.

Μήπως λοιπὸν γιὰ τοὺς *Οἰκουμενιστὰς* ἰσχύουν οἱ φοβεροὶ λόγοι τοῦ Κυρίου:

«Οὐαὶ δὲ ὑμῖν, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι κλείετε τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων· ὑμεῖς γὰρ οὐκ εἰσέρχεσθε, οὐδὲ τοὺς εἰσερχομένους ἀφίετε εἰσελθεῖν»;

§ 5 . «Ἐπαίσχυντος ἐξουνιτισμὸς»

ΚΑΤΑ τὸ ἔτος 1967, σημαῖνον Ἀγιορείτης διεπίστωνα ἐπιτυχῶς, ὅτι ἡ *Συνάντησις* Πάπα Παύλου 5' καὶ πατριάρχου Ἀθηναγόρου, στὸ Φανάρι, τὸν Ἰούλιο τοῦ ἔτους ἐκείνου, σημαίνει

«ἀπαρχὴν τοῦ ἐπαισχύντου ἐξουνιτισμοῦ τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων».

Μήπως ἄρα γε, ἡ διαπίστωσις ἐκείνη ἦταν ὑπερβολικὴ;

Τὰ μετέπειτα τολμηρὰ βήματα τῶν ὀρθοδόξων *Οἰκουμενιστῶν* διέλυσαν πλήρως τὶς ἀμφιβολίες καὶ ἐκορύφωσαν τὴν ὀδύνη καὶ τὴν ἀγωνία τῶν *Ὁρθοδόξων Ἀντι-οικουμενιστῶν*.

Τριάντα περίπου ἔτη μετὰ τὴν *«ἀπαρχὴν»* ἐκείνην, ὁ πατριάρχης κύριος Βαρθολομαῖος, κατὰ τὴν πρώτη ἐπίσκεψί του στὸ Βατικανό, τὸ 1995, ἐπεσφράγισε τὸν *«ἐπαίσχυντο ἐξουνιτισμὸν»* τῶν ὀρθοδόξων *Οἰκουμενιστῶν* μὲ τὸν πλέον ἀξιοθρήνητο τρόπο.

Τότε ἀκριβῶς, πρὶν ἀπὸ δέκα ἔτη, ὁ πατριάρχης, μὲ ὁμιλίες καὶ κείμενά του, ἐξέφρασε μὲ πρωτοφανῆ παρρησία, ἀλλὰ καὶ

κρυστάλλινη διαύγεια, τὴν *οἰκουμενιστικὴ αὐτοσυνειδησία* του· καὶ ἀπέδειξε, ὅτι ὄντως εἶναι *«ἀμφοτερόγλωσσος»*, ἐφ' ὅσον ἄλλα διακηρύσσει στὴν αἵρετικὴ Δύσι καὶ ἄλλα ἐξαγγέλει στὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή.

Ἐκτὸς δηλαδὴ ἀπὸ τὸν πολυμερῆ καὶ πολυ-επίπεδο *συγχρωτισμό*, τὸν ὁποῖο καλλιέργησε ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες μὲ τοὺς Παπικούς, ὅσα ἐδήλωσε ἐπισήμως, ἐνώπιον τῶν μελῶν τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐλῆς (Curia Romana) καὶ ἄλλων ὑψηλοβάθμων ἀξιωματούχων τοῦ Βατικανοῦ, ἐπίσης *«πρὸς τὶς χιλιάδες τῶν νέων τῆς Ἐπισκοπῆς Ρώμης»*, ἀλλὰ καὶ μέσω τοῦ *Κοινοῦ Ἀνακοινωθέντος*, τὸ ὁποῖο συνυπέγραψε μὲ τὸν Πάπα Ἰωάννη Παῦλο Β΄, ὅλα αὐτὰ μαζὶ ἀποτελοῦν μία πολύμορφη αἵρεσι, ἀναμφισβήτητο *«συγκρητισμὸν»* καὶ ὄντως μεγάλη *«ὑποχώρησιν ἀπὸ τῆς ἀληθείας»*.

Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν ιδιαίτερη προσοχὴ Σας καὶ νὰ ἐπιμείνω περισσότερο στὸ πατριαρχικὸ αὐτὸ *βῆμα* τοῦ 1995, διότι εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐνδεικτικὸ καὶ τεκμηριώνει ἀπόλυτα τὸν χαρακτηρισμὸ τοῦ κ. Βαρθολομαίου ὡς *αἵρεσιάρχου* καὶ *ἐξάρχου* τῆς *Αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ*.

Κατὰ τὴν παραμονή του στὴν Ρώμη, τὸν Ἰούνιο τοῦ 1995, ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος ὑπέπεσε στὰ ἐξῆς *ἑπτὰ συγκρητιστικὰ ἀμαρτήματα*, μὲ τὰ ὁποῖα ἐξίσωσε τὸ Φῶς καὶ τὴν Ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδοξίας μὲ τὸ Σκότος καὶ τὴν Πλάνη τῆς Αἵρέσεως:

πρῶτον· διαβεβαίωσε τοὺς Παπικούς, ὅτι δῆθεν τὸ *«ἔργο»* τους, *«εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ ἔργον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκάλεσεν ὁ Κύριος τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους»*.

δεύτερον· προέτρεψε τοὺς Παπικούς νὰ ἐπικοινωνοῦν μὲ τοὺς Ὁρθοδόξους, ὥστε νὰ ἀλληλο-στηρίζονται μέσω *«τῆς κοινωνίας καὶ ἀντιδόσεως τῶν χαρισμάτων αὐτῶν»*· τοιοιυτοτρόπως, ἡ δῆθεν ὑφισταμένη *ἀόρατος ἐνότης* θὲ καταστῆ *«όρατὴ ἐνότης»*, *«πρὸ παντὸς διὰ τῆς ἀντιδόσεως τῶν ἰδίων χαρισμάτων»*.

τρίτον· καθησύχασε τοὺς αἵρετικούς Παπικούς μὲ τὴν δήλωσί του, ὅτι αὐτοὶ μαζὶ μὲ τοὺς Ὁρθοδόξους εἶναι δῆθεν *«ἡ ἐπὶ γῆς πορευομένη κοινωνία τῶν Ἁγίων»*.

τέταρτον· ἐστερέωσε τοὺς παπικούς στὴν αἵρεσί τους, ἐφ' ὅσον

ἐβεβαίωσε αὐτούς, ὅτι *«ἐλάβετε διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος καὶ τοῦ Χρίσματος τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· φέρετε ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τῷ μετώπῳ ὑμῶν τὰ σημεῖα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ»*.

πέμπτον· ἀπέτρεψε κατ' οὐσίαν τοὺς Παπικοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ γίνουν Ὁρθόδοξοι, ἐφ' ὅσον διεκήρυξε, ὅτι *«αἱ Ἐκκλησίαι μας ἀναγνωρίζονται ἀμοιβαίως ὡς Ἀδελφαὶ Ἐκκλησίαι, ὑπεύθυνοι ἀπὸ κοινοῦ διὰ τὴν διατήρησιν τῆς μοναδικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ»* καὶ ὅτι ἔχουν καταστῆ *«ίκαναὶ ἤδη ἀπὸ τοῦ νῦν νὰ δίδουν μίαν κοινὴν μαρτυρίαν πίστεως»*.

ἕκτον· ἔκλεισε στοὺς Παπικοὺς τὴν θύρα τῆς Ἀληθείας καὶ Σωτηρίας, ὅταν τοὺς ἐδήλωσε ρητῶς, ὅτι ἐπειδὴ *«Καθολικοὶ καὶ Ὁρθόδοξοι»* ἔχουν ἓνα καὶ *«μοναδικὸ Βάπτισμα»* καὶ ἐπομένως *«ὡς ἐκ τοῦ Βαπτίσματός των, εἶναι ἐνσωματωμένοι εἰς τὸν Χριστόν»*, ὀφείλουν νὰ συνεργάζονται ἐνεργὰ καὶ ἔντονα *«εἰς τὸ πολιτιστικόν, πνευματικόν, ποιμαντικόν, ἐκπαιδευτικὸν καὶ κοινωνικὸν πεδión»*.

ἕβδομον· ἐνεθάρρυνε τοὺς Παπικοὺς στὸν *«Διάλογο»* *«μὲ τὰς διαφόρους θρησκείας, ἰδίως μετὰ τῶν μονοθεϊστικῶν»*.

* * *

ΜΕΤΑ ἀπὸ τὴν πολύπτυχη αὐτὴν πτῶσι καὶ αἵρεσι, πῶς ἄρά γε εἶναι δυνατόν νὰ διατείνεται ὁ κ. Βαρθολομαῖος, ὅτι ἡ συμμετοχὴ τῶν Ὁρθοδόξων στὴν *Οἰκουμενικὴ Κίνησι* εἶναι δῆθεν θεοφιλῆς καὶ ἀποστολική, δηλαδὴ

«εἶναι ἀποτέλεσμα ζήλου κατὰ Θεὸν πρὸς μαθητείαν πάντων τῶν ἐθνῶν καὶ ὄχι διαθέσεως συγκρητισμοῦ καὶ ὑποχωρήσεων ἀπὸ τῆς ἀληθείας» ;

§ ζ. Τὸ «εἰδύλλιον» Ἀθηνῶν – Ρώμης – Γενεύης

ΑΚΡΙΒΩΣ πέρυσι, ἀπὸ τοῦ Βήματος αὐτοῦ, εἶχε ὑποστηριχθῆ μὲ ἰδιαίτερη ἔμφασι καὶ εἶχε πλήρως τεκμηριωθῆ, ὅτι ἡ *«Ἀθήνα»* – μέσῳ τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς *Καινοτομίας* κ. Χριστοδούλου – ἀναδεικνύεται δυναμικὰ *«οἰκουμενιστικώτερη τοῦ οἰκουμενιστικοῦ Φαναρίου»*.

Εἶναι πλέον ἀναντίρρητο, ὅτι ἡ Ἀθήνα, ἡ ὁποία κατὰ τὸ 1924 εἶχε δυστυχῶς πρωτοστατήσῃ στὴν «*βεβιασμένη*», ἀλλὰ καὶ «*βιαίαν ἀλλαγὴν τοῦ Ἡμερολογίου*», ἐπὶ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου (†1938), σπεύδει σήμερα νὰ διεκδικήσῃ τὰ *πρωτεῖα* στὴν ἐν γένει *Συγκρητιστικὴ Κίνησι*.

Ἐκκλησιαστικὸς ἀρθρογράφος, πρὸ μηνὸς περίπου, διεπίστωνε ὀρθῶς, ὅτι

«ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ σημερινοῦ Ἀρχιεπισκόπου γνωρίζει ἡμέρας δόξης ὁ Οἰκουμενισμός».

Ὁ *ἄξονας* Ἀθηνῶν-Ρώμης-Γενεύης ἐνισχύεται μὲ *βήματα* σταθερὰ καὶ μεθοδικά, παρὰ τὶς ἔντονες ἀντιδράσεις τῶν *Ἀντι-οικουμενιστῶν*, οἱ ὁποῖοι χαρακτηρίζονται ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου ὡς *δηθεν φονταμενταλιστὲς* καὶ *ὑπερσυντηρητικοί*.

Στὴν προοπτικὴ αὐτῇ, ὁ κ. Χριστόδουλος ἐγκαινίασε πρωτίστως «*μὴν νέαν περίοδον ἀμοιβαίας εὐλικρινοῦς συνεργασίας*» μὲ τὸ Βατικανό.

Προσφάτως μάλιστα, παρεδέχθη, ὅτι αὐτὸς προετοίμασε τὴν πολύκροτη ἐπίσκεψι τοῦ Πάπα στὴν Ἀθήνα, ἀπὸ κοινοῦ μὲ Ἕλληνας παπικοὺς ἐπισκόπους, συμμαθητὰς του στὴν Λεόντειο Σχολῇ Νέας Σμύρνης.

Κατόπιν, ἀνεγνώρισε εὐρύτερα ὅλους τοὺς «*ἄλλους Χριστιανούς*», ὡς «*συνεργάτες στὴν οἰκοδόμησι μιᾶς καλύτερης κοινωνίας*».

Βάσει τῆς διακηρύξεώς του αὐτῆς, ἡ καινοτόμος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, θὰ φιλοξενήσῃ τὸν Μάιο στὴν Ἀθήνα τὸ *14^{ον} Συνέδριον γιὰ τὴν Ἱεραποστολή*, τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» τῆς Γενεύης.

Ποιά ἦταν ἡ κριτικὴ στάσις τῶν *Ἀντι-οικουμενιστῶν* ἔναντι τοῦ διπλοῦ αὐτοῦ *ἀνοίγματος*;

Ἐνῶ ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Πάπα στὴν Ἑλλάδα, τὸν Μάιο τοῦ 2001, χαρακτηρίζεται πολὺ ἐγκυρα ὡς *μεγάλον ὀλίσθημα*, ὡς πραγματικὸν *τσουνάμι*· ἡ φιλοξενία τοῦ προτεσταντικοῦ Συνεδρίου στὴν Ἑλλάδα, τὸν Μάιο τοῦ 2005, χαρακτηρίζεται ὀρθῶς καὶ δικαίως ὡς *μεγαλύτερον ὀλίσθημα* ἐκείνου, ὡς «*δεύτερον, μετὰ τὸ παπικόν, τσουνάμι τοῦ*

μεταλλαγμένου και νοθευμένου Χριστιανισμού» τῆς Δύσεως.

«Τὸ Συνέδριο αὐτὸ ὡς πράξις εἶναι χειροτέρα καὶ ἀπὸ τὴν ἔλευσιν τοῦ Πάπα», διότι ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὸ *«πρωτοφανὲς καὶ ἀπαράδεκτο αὐτὸ ἐγχείρημα»* ἐπισημοποιεῖ, μὲ τρόπο ἰδιαίτερα ἀνησυχητικό, τὸ *«εἰδύλλιο»* Ἀθηνῶν-Ρώμης-Γενεύης.

Μήπως ἄρα γε ἔχουν δίκαιο, ὅσοι διαπιστώνουν, ὅτι τὰ αἷτια τῆς πρωτοφανοῦς σὲ ἔντασι καὶ ἔκτασι δοκιμασίας, τὴν ὁποία αὐτὲς τὶς ἡμέρες διέρχεται ἡ καινοτόμος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἐντοπιζονται στὸ *«εἰδύλλιο»* αὐτό;

Πράγματι· δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παραθεωρηθῆ καὶ λησμονηθῆ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἀπερίγραφος αὐτὴ κρίσις ἐξεδηλώθη καὶ ἐκλιμακώθη τὴν ἐπαύριον ἀκριβῶς τῆς *Συνεντεύξεως Τύπου*, στὴν ὁποία ὁ κ. Χριστόδουλος προσωπικῶς ἀνήγγειλε, τόσο τὸ *Συνέδριο* τοῦ Μαΐου, ὅσο καὶ τὴν ἀποφασιστικότητά του νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν Πάπα στὴν Ρώμη !...

* * *

ΕΙΧΑ ΑΡΧΙΣΕΙ τὸ δεύτερο μέρος τῆς ἀποψινῆς *Ὀμιλίας* μὲ τὴν τόσο χαρακτηριστικὴ *«πληροφορία ἀπ' τὸν Οὐρανό»*, τοῦ ἀειμνήστου Γέροντος Ἐφραίμ τοῦ Κατουνακιώτου: ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες δὲν ἦταν δυνατόν νὰ διώξη ἀπὸ τὸ κελλί του τὴν ἀφόρητη δυσωδία τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ!*

Ἐνας ἄλλος Ἀγιορείτης Μοναχὸς σχολιάζει ὡς ἐξῆς τὸ *σημεῖο* αὐτό:

«Εἶναι προφανὲς τὸ σκανδαλῶδες ἐρώτημα ποὺ προκύπτει: “ Ἐὰν ὁ Οἰκουμενισμὸς βρωμάει, τότε μὲ τὴν Ἐκκλησία ποὺ ἐμπλέκεται στὰ πλοκάμια του, τί γίνεται;”».

Ἐὰν γὰρ γε, τί θὰ ἀπαντοῦσαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες στὸ κρίσιμο αὐτὸ ἐρώτημα, ὅταν μάλιστα ληφθῆ ὑπ' ὄψιν σοβαρά, ὅτι δὲν ἔχουμε μία τυχαία καὶ ἀθέλητη *ἐμπλοκὴ* στὰ πλοκάμια τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, ἀλλὰ μία συνειδητὴ καὶ ἐπίμονη καλλιέργεια ἐνὸς πολυ-αιρετικοῦ *«εἰδυλλίου»;*

Θὰ μᾶς ἀπαντήσῃ ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἱεροῦ Πατρὸς, μὲ τὴν ὁποία καὶ θὰ ὀλοκληρώσω, θέτει κάθε Ὁρθόδοξο πρὸ τῶν εὐθυνῶν του· ὑποδεικνύει σὲ κάθε εὐσεβὲς τέκνο τῆς Ἐκκλησίας τὴν τηρητέα στάσι ἔναντι τῆς συνεχῶς διογκουμένης Ἀποστασίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἴδου λοιπὸν ἡ ἀπάντησις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Διδασκάλου τῆς Ἐκκλησίας μας:

«[Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος] εἶπε· “ Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπείκετε”. Τί οὖν, φησίν, ὅταν πονηρὸς ᾖ, καὶ μὴ πειθώμεθα; Πονηρὸς, πῶς λέγεις; Εἰ μὲν πίστεως ἔνεκεν, φεῦγε αὐτὸν καὶ παραίτησαι, μὴ μόνον ἂν ἄνθρωπος ᾖ, ἀλλὰ καὶ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ κατιῶν· εἰ δὲ βίου ἔνεκεν, μὴ περιεργάζου».

[Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς προτρέπει : “ Νὰ πείθεσθε στοὺς ἐπίσκοπους καὶ προεστῶτες Σας καὶ νὰ ὑπακούετε αὐτοῦς”. Θὰ ἐρωτήσῃ ὅμως κάποιος: τί θὰ συμβῆ, ὅταν ὁ ἐπίσκοπος εἶναι κακὸς καὶ δὲν τοῦ κάνουμε ὑπακοή; Κακός, πῶς τὸ ἐννοεῖς; Ἐὰν μὲν εἶναι κακὸς γιὰ λόγους Πίστεως, νὰ ἀποφεύγῃς αὐτὸν καὶ νὰ ἀπομακρύνεσαι. Καὶ τοῦτο νὰ τὸ κάνῃς, ὄχι μόνον ἂν εἶναι ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ἂν εἶναι ἄγγελος ποὺ κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανό. Ἐὰν ὅμως εἶναι πονηρὸς καὶ κακὸς ὡς πρὸς τὴν ἰδιωτικὴν του ζωὴν, τότε νὰ μὴ περιεργάζεσαι καὶ ἀσχολῆσαι μὲ αὐτήν].

Εὐχαριστῶ πολὺ!

Τέλος

καὶ τῷ δοτῆρι τῶν ἀγαθῶν

Θεῷ

δόξα καὶ εὐχαριστία!

Ἀμήν!